

Misionáři na plný úvazek jsou pro sbory v tomto záchranném úsilí skvělým zdrojem pomoci. Jsou mladí a plní energie. Jsou rádi, když mají seznam konkrétních jmen lidí, s nimiž mohou pracovat. Rádi spolupracují se členy sboru. Vědí, že to jsou pro ně skvělé příležitosti k nacházení zájemců. Oddaně se zapojují do budování Pánova království. Mají pevné svědectví o tom, že když se do tohoto záchranného úsilí zapojí, stanou se více takovými, jako je Kristus.

Na závěr mi dovoluňte podělit se s vámi o jeden skrytý poklad, který se v tomto příběhu z písem nachází. Je v 5. verši: „A vida Ježíš víru *jejich*.“ (Zvýraznění přidáno.) V minulosti jsem si toho nikdy nevšiml – víru *jejich*. Naše společná víra bude rovněž působit pro blaho druhých.

Kdo byli ti lidé, které měl Ježíš na mysli? Mohli by mezi ně docela dobře patřit ti čtyři, kteří nesli muže s obrnou, sám onen muž, lidé, kteří se za něj modlili, i všichni ti, kteří tam naslouchali Ježíšovu kázání a v srdci se potichu radovali z blížícího se zázraku. Mohli mezi ně patřit i manžel či manželka, rodič, syn nebo dcera, misionář, president kvora, presidentka Pomocného sdružení, biskup nebo nějaký přítel z daleka. Všichni si můžeme navzájem pomáhat. Vždy máme být horlivě zapojeni do snahy zachraňovat ty, kteří to potřebují.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je Bůh zázraků. Ježíš Kristus nás všechny miluje a má moc spasit a uzdravit – tělesně i duchovně. Když Mu budeme pomáhat v Jeho poslání spasit duše, budeme přitom zachráněni i my sami. O tom svědčím v Jeho svatém jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz např. Thomas S. Monson, „Naše zodpovědnost zachránit“, říjen 2013, 5.

Starší D. Todd Christofferson

Kvorum Dvanácti apoštolů

Na věky svobodní, abychom jednali sami za sebe

Bůh si přeje, abychom byli svobodní muži a ženy, kteří mohou dosáhnout všech svých možností, časně i duchovně.

Hra Williama Shakespeara *Život Jindřicha V.* obsahuje scénu, jež se odehrává v noci v táboře anglických vojáků u Azincourtu těsně před bitvou s francouzskou armádou. Za slabého osvětlení a částečně přestrojen prochází král Jindřich mezi svými vojáky nepoznán. Hovoří s nimi a snaží se odhadnout morálku svého početně mnohem slabšího vojska, a protože si neuvědomují, o koho jde, jejich výpovědi jsou upřímné. V jednom rozhovoru filozofují o tom, kdo nese zodpovědnost za to, co se stane mužům v bitvě – král, nebo každý jednotlivý voják.

V jednu chvíli král Jindřich prohlašuje: „Zdá se mi, že bych nemohl nikde umřít tak spokojeně jako ve společnosti králově, protože jeho věc je spravedlivá.“

Michael Williams mu odporuje: „To je více, než víme.“

Jeho společník to potvrzuje: „Ano, a více, než po čem bychom měli pátrat; neboť víme dost, víme-li, že jsme královi poddaní. Je-li věc jeho křivá,

naše poslušnost vůči králi z nás sejme její vinu.“

Williams dodává: „Ale není-li jeho věc dobrá, bude muset sám král složit těžký účet.“

Dle očekávání král Jindřich namítá: „Služba každého poddaného náleží králi, ale duše každého poddaného patří jemu samému.“¹

Shakespeare se nepokouší tento spor ve hře vyřešit a v té či oné formě spor pokračuje až do naší doby – kdo nese zodpovědnost za to, co se děje v našem životě?

Když se nám nedaří, máme tendenci vinit z toho druhé, nebo dokonce Boha. Někdy u jednotlivců nebo skupin vznikne pocit jakéhosi nároku a zodpovědnost za své blaho se snaží přenést na druhé lidi nebo na vládu. V duchovních záležitostech se někteří domnívají, že muži a ženy nemusí usilovat o osobní spravedlivost – protože Bůh nás miluje a spasí nás – „takové, jací jsme“.

Bůh si však přeje, aby Jeho děti jednaly podle mravní svobody jednání, kterou jim dal, „aby každý člověk

mohl být v den soudu zodpovědný za své vlastní hříchy“.² Jeho plánem a Jeho vůlí je to, abychom ve svém životním dramatu hráli hlavní rozhodovací roli. Bůh za nás nebude žít náš život, ani nás nebude ovládat, jako bychom byli Jeho loutky, jak to kdysi navrhoval Lucifer. A ani Jeho proroci nepřijmou místo Boha roli „loutkovodičů“. Brigham Young prohlásil: „Nepřeji si, aby žádní Svátí posledních dnů na tomto světě, ani v nebi, byli spokojeni s tím, co dělám, aniž by je k této spokojenosti dovedl Duch Pána Ježíše Krista, duch zjevení. Přeji si, aby získali své vlastní poznání a porozumění.“³

A tak nás Bůh nespasí „takové, jací jsme“ – zaprvé proto, že „takoví, jací jsme“, jsme nečistí a „žádná nečistá věc ... nemůže přebývat ... v přítomnosti jeho; neboť, v jazyce Adamově, Muž Svatosti je jméno jeho, a jméno jeho Jednorozeného je Syn Muže [Svatosti]“.⁴ A zadruhé – Bůh z nás svým jednáním neučiní něco, čím se skrze své jednání nechceme stát. On nás opravdu miluje, a protože nás miluje, nenutí nás, ani nás nepouští. Spíše nám pomáhá a vede nás. Vskutku opravdovým projevem Boží lásky jsou Jeho příkázání.

Máme se radovat (a radujeme se) z Božího plánu, jenž nám umožňuje rozhodovat se jednat sami za sebe a zažívat následky neboli, jak to písmo vyjadřuje, „[ochutnávati to] hořké, [abychom mohli] věděti, jak oceňovati [to] dobré“.⁵ Jsme navždy vděční, že Spasitelovo Usmíření překonalo prvotní hřích, takže se můžeme narodit na tento svět a nebýt trestáni za Adamův přestupek.⁶ Díky vykoupení z Pádu vstupujeme do života nevinní před Bohem a stáváme se „na věky svobodnými, rozeznávající dobro od zla; [abychom mohli jednat sami] za sebe a aby nebylo jednáno za [nás]“.⁷

Můžeme se rozhodnout, že se staneme takovým člověkem, jakým chceme, a s Boží pomocí to může být i někdo takový, jako je On.⁸

Evangelium Ježíše Krista nám otevírá cestu k tomu, čím se můžeme stát. Díky Usmíření Ježíše Krista a Jeho milosti mohou být naše neúspěchy ve snaze žít ve smrtelnosti dokonale a důsledně podle celestiálního zákona vymazány a my jsme schopni rozvíjet křesťanský charakter. Spravedlnost si však žádá, aby se nic z toho nestalo bez našeho dobrovolného souhlasu a účasti. Vždy tomu tak bylo. Samotný fakt, že jsme na zemi jako fyzické bytosti, je důsledkem rozhodnutí každého z nás zapojit se do plánu našeho Otce.⁹ Spasení tedy určitě není výsledkem božského rozmaru, ale ani nenastává pouze na základě božské vůle.¹⁰

Spravedlnost je neodmyslitelnou Boží vlastností. Můžeme mít v Boha víru, protože On je dokonale důvěryhodný. Písma nás učí, že „Bůh nekráčí po křivých stezkách, ani se neobrací napravo, ani nalevo, ani se

neodchyluje od toho, co pravil, tudíž stezky jeho jsou přímé a cesta jeho je jeden věčný koloběh“,¹¹ a že Bůh nikomu nestrání.¹² Na Boží vlastnosti spravedlnosti zakládáme svou víru, důvěru a naději.

Ale v důsledku toho, že Bůh je dokonale spravedlný, některé věci udělat nemůže. Nemůže svévolně některé spasit, a jiné vykázat. Nemůže „pohlížeti na hřích se sebemenší mírou shovívavosti“.¹³ Nemůže dovolit, aby milosrdenství oloupilo spravedlnost.¹⁴

Důkazem Boží spravedlnosti je to, že vytvořil její protějšek – zásadu milosrdenství. Právě proto, že je spravedlný, připravil způsob, jak může milosrdenství hrát svou nenahraditelnou roli v našem věčném určení. A tak „spravedlnost vykonává všechny požadavky své, a i milosrdenství má nárok na vše, co mu patří“.¹⁵

Víme, že „utrpení a smrt toho, který žádného hříchu neučinil, v němž se [Otc] dobře zalíbilo; ... krev Syna [Jeho], jež byla prolita“¹⁶ a jež uspokojuje požadavky spravedlnosti,

poskytuje milosrdenství a vykupuje nás.¹⁷ Dokonce „podle spravedlnosti nemohl plán vykoupení býti uskutečněn, *jedině za podmínky, že lidé budou činit pokání*“.¹⁸ Právě požadavek pokání a příležitost ho činit umožňují milosrdenství vykonat svůj díl práce, aniž by pošlapalo spravedlnost.

Kristus nezemřel proto, aby spasil lidi bez rozdílu, ale aby nabídl pokání. V procesu pokání se zcela spoléháme „na zásluhu toho, který má moc ke spasení“,¹⁹ ale rozhodnutí činit pokání je změna vyvolaná vlastní vůlí. Tím, že je pokání podmínkou pro získání daru milosti, nám Bůh umožňuje uchovat si zodpovědnost sami za sebe. Pokání respektuje a podporuje mravní svobodu jednání: „A tak může milosrdenství uspokojit požadavky spravedlnosti a obklopuje je náručí bezpečí, zatímco ten, kdo neuplatňuje víru ku pokání, je vystaven celému zákonu požadavků spravedlnosti; tudíž pouze pro toho, kdo má víru ku pokání, se uskuteční veliký a věčný plán vykoupení.“²⁰

Nepochopení Boží spravedlnosti a milosrdenství je jedna věc; popírání Boží existence nebo svrchovanosti je věc druhá, ale oboje vede k tomu, že nedosáhneme – někdy zdaleka nedosáhneme – plně všech svých božských možností. Bůh, který nic nepožaduje,

je jako Bůh, který ani neexistuje. Svět bez Boha, bez žijícího Boha, který stanovuje morální zákony, aby jimi řídil a zdokonaloval své děti, je také světem bez nejvyšší pravdy či spravedlnosti. Je to svět, v němž největší moc má mravní relativismus.

Relativismus znamená, že každý člověk je sám pro sebe tou nejvyšší autoritou. Samozřejmě, že tuto filosofii vyznávají nejen ti, kteří Boha popírají. I někteří věřící se domnívají, že oni sami, jako jednotlivci, určují, co je správné a co špatné. Jeden mladý dospělý to vyjádřil takto: „Nemyslím, že bych mohl říci, že hinduismus se mýlí nebo katolicismus se mýlí nebo že být členem Episkopální církve je špatné – myslím, že to jen záleží na tom, čemu věříte. ... Nemyslím si, že by existovalo to, co je správné, a to, co je špatné.“²¹ Jiný člověk na otázku, na čem zakládá své náboženské přesvědčení, odpověděl: „Sám na sobě – od toho se to ve skutečnosti odvíjí. Jak by nějaká moc mohla rozhodovat o tom, čemu máte věřit?“²²

Těm, kteří věří, že pravda může být cokoli nebo všechno, připadá vyjádření objektivní, pevně stanovené a univerzální pravdy jako nátlak – „Neměl bych být nucen věřit, že něco, co se mi nelíbí, je pravda.“ To však nemůže změnit skutečnost. Popírání zákona zemské

přitažlivosti nezabrání tomu, abyste nespádli, uděláte-li krok z útesu. Totéž platí i o věčném zákonu a spravedlnosti. Svobodu nezískáváme tím, že jim vzdorujeme, ale tím, že je uplatňujeme. To je podstatou samotné Boží moci. Kdyby neexistovaly pevně stanovené a neměnné pravdy, dar svobody jednání by ztratil smysl, protože bychom nijak nedokázali předvídat nebo promýšlet následky svých činů. Jak řekl Lehi: „A řeknete-li, že není žádného zákona, řeknete také, že není žádného hříchu. Řeknete-li, že není žádného hříchu, také řeknete, že není žádné spravedlivosti. A není-li žádné spravedlivosti, není žádné štěstí. A není-li žádné spravedlivosti ani štěstí, není žádné trestu ani bídy. A nejsou-li tyto věci, není žádného Boha. A není-li žádného Boha, nejsme my ani země; neboť by nemohlo býti žádného stvoření, ani toho, co působí, ani toho, na co je působeno; pročež, vše by muselo pominouti.“²³

Příležitost přijmout osobní zodpovědnost v záležitostech časných i duchovních je Bohem daný dar, bez něhož nemůžeme dosáhnout svého plného potenciálu jako synové a dcery Boží. Osobní zodpovědnost se stává právem i povinností, jež musíme neustále bránit; bylo na ně útočeno již od doby před Stvořením. Zodpovědnost

musíme bránit před lidmi a programy, kteří by se mohli snažit (někdy s těmi nejlepšími úmysly) učinit nás závislími. A musíme ji bránit i před svými vlastními sklony vyhýbat se úsilí, jež je nutné pro rozvoj talentů, schopností a křesťanského charakteru.

Jeden příběh vypráví o muži, jemuž se nechtělo pracovat. Chtěl, aby se druzí postarali o všechny jeho potřeby. Podle jeho názoru mu církev nebo stát, nebo obojí, měly povinnost poskytnout živobytí, protože zaplatil daně i desátek. Neměl co jíst, ale odmítal pracovat, aby se o sebe mohl postarat. Ti, kteří se mu snažili pomoci, došli k závěru, že když nechce ani hnout prstem, aby se uživil, mohli by ho odvézt na hřbitov a nechat ho tam zemřít. Cestou na hřbitov jeden muž řekl: „To ale nemůžeme udělat. Mám nějakou kukuřici, dám mu ji.“

Když to tomu muži sdělili, zeptal se: „A už má z klasů otrhané listy?“

Odpověděli: „Ne.“

Na to jim řekl: „No tak tedy jedte dál.“

Bůh si přeje, abychom byli svobodní muži a ženy, kteří mohou dosáhnout všech svých možností, časně i duchovně, abychom se osvobodili od ponižujících omezení chudoby a zajetí hříchu, abychom se těšili sebeuctě a nezávislosti a abychom byli připraveni ve všech věcech se k Němu připojit v celestiálním království.

Nedělám si iluze, že bychom toho mohli dosáhnout vlastními silami bez Jeho velmi vydatné a neustálé pomoci. „Víme, že milostí jsme spaseni po všem, co my můžeme učiniti.“²⁴ A nemusíme dosáhnout žádné minimální míry schopností nebo dobrotivosti, než nám Bůh pomůže – božskou pomoc můžeme získat každou hodinu každého dne, bez ohledu na to, kde se na cestě poslušnosti nacházíme.

Bariloche v Argentině

Vím však, že kromě touhy po Jeho pomoci musíme vynaložit určité úsilí, činit pokání a rozhodovat se pro Boha, aby tak mohl v našem životě působit v souladu se spravedlností a mravní svobodou jednání. Prosím jen, abychom se ujali zodpovědnosti a pustili se do práce, aby nám Bůh měl s čím pomáhat.

Vydávám svědectví, že Bůh Otec žije, že Jeho Syn, Ježíš Kristus, je náš Vykupitel a že Duch Svätý je s námi. O jejich přání nám pomáhat není pochyb a jejich schopnost tak činit je neomezená. Probudme se a povstaňme z prachu, „aby [se] smlouvy Věčného Otce, které s [námi] učinil, ... mohly naplnit“.²⁵ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. William Shakespeare, *The Life of King Henry V*, 4. jednání, 1. scéna, řádky 127–129, 131–137, 183–185.
2. Nauka a smlouvy 101:78.
3. Brigham Young, „Sermon“, *Deseret News*, Oct. 31, 1855, 267; citováno v: Terry Givens a Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), 63.
4. Mojžiš 6:57.
5. Mojžiš 6:55.
6. Viz Články víry 1:2; viz také 2. Nefi 2:25; Mojžiš 6:53–56.
7. 2. Nefi 2:26; viz také Nauka a smlouvy 93:38.
8. Viz 3. Nefi 12:48; 27:27; viz také Římanům 8:16–17; Nauka a smlouvy 84:37–38.
9. Viz Zjevení 12:7–9; Nauka a smlouvy 29:36–38; Mojžiš 4:3–4.
10. Viz Nauka a smlouvy 93:29–31.
11. Nauka a smlouvy 3:2.
12. Viz Skutkové 10:34.
13. Nauka a smlouvy 1:31.
14. Viz Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. Nauka a smlouvy 45:4.
17. Viz Mosiáš 15:9.
18. Alma 42:13; zvýraznění přidáno.
19. 2. Nefi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), 156.
22. Smith, *Souls in Transition*, 156.
23. 2. Nefi 2:13.
24. 2. Nefi 25:23.
25. Moroni 10:31.